

STUDERENDE
SPØRGER
STUDERENDE
SVARER

HVORFOR

SKAL JEG TRO PÅ DIG?

– og ni andre spørgsmål til Gud

STUDERENDE
SPØRGER
STUDERENDE
SVARER

HVORFOR

SKAL JEG TRO PÅ DIG?

– og ni andre spørgsmål til Gud

CREDO

Hvorfor skal jeg tro på dig? og ni andre spørgsmål til Gud

Studerende spørger – studerende svarer

Flere forfattere

1. e-bogsudgave 2022

Teksten svarer til 1. trykte udgave, 1. oplag 2018

© Credo 2018

Forlagsgruppen Lohse

Korskærvej 25

7000 Fredericia

www.credo.dk

Grafisk tilrettelægning: Paul Erik Hummellose

Omslag: Birgitte Bohsen

Sat med: ITC Officina Sans

ISBN: 978-87-7242-172-8

Denne bog er beskyttet af lov om ophavsret, og kopiering til andet end personligt brug må kun ske efter aftale med forlag og forfatter.

Credo drives af Forlagsgruppen Lohse i samarbejde med Kristeligt Forbund for Studerende. Vores vision er, at vores læsere gennem Credos udgivelser hjælpes til at se, kende, elske, tro og efterfølge Jesus.

INDHOLD

Forord.	9
Hvem er du, Gud?	13
Hvorfor skal jeg tro på dig?	19
Hvad er meningen med livet?	25
Hvorfor er det så svært at tro?	31
Hvad sker der, når man dør?	37
Når du elsker alle, hvorfors er homoseksualitet så ikke o.k.?	43
Hvorfor alle de forbud?	49
Hvorfor er der så meget ondt i verden?	55
Hvorfor gemmer du dig, Gud?	61
Hvorfor er der flere religioner?	67

FORORD

Bogen, du sidder med nu, er et resultat af en spørgeskemaundersøgelse blandt studerende, som vi i Kristeligt Forbund for Studerende (KFS) gennemførte i efteråret 2017.

Du har måske fået tilsendt bogen, fordi du i vores spørgeskema krydsede af, at du gerne vil have den tilsendt, når bogen var færdig. Værsgo!

I undersøgelsen spurgte vi blandt andet, hvad du ville spørge Gud om, hvis du kunne. Der kom mange spørgsmål, og tak for dem! De oftest stillede spørgsmål har vi samlet, og vi har fået nogle modige studerende til at komme med et bud på et svar. Det er store spørgsmål, som på ingen måde har enkle svar. Derfor er det også helt urimeligt, at de har fået så lidt plads til at formulere et svar, som der sikkert kunne skrives mange tykke bøger om. Jeg håber, at du som læser vil blive klogere, men jeg håber lige så meget, at bogen vil være med til at skabe flere spørgsmål og mere nysgerrighed.

Der er mange måder at gå til livets store spørgsmål på. Skribenterne har beskrevet nogle af deres veje, og jeg vil opfordre dig til at finde din egen. Snak med dine venner, læs nogle bøger, bag et brød, grubl, find noget

kunst. De store spørgsmål fortjener tid og plads i vores liv. Hvis du gerne vil snakke med en fra KFS, så er du altid velkommen til at kontakte os på kfs@kfs.dk

Fælles for alle skribenterne er, at de både er kristne og studerende. De tror, at Gud findes, og at han ønsker at være en del af deres hverdag og fremtid. Fælles for dem er også, at de er i fuld gang med at blive klogere – på livet, på Gud og på deres studie.

Det er godt at stille spørgsmål. Det er sundt ikke bare at acceptere, hvad andre siger, men selv lede efter svar og finde ud af, hvad det er, man bygger sit liv på. Hvis Gud findes, og hvis kristendommen er sand, så kan den godt holde til, at vi stiller spørgsmål til den. Kristendommen inviterer til at blive undersøgt.

God læselyst!

Lisa Rom Boye

Navn:

Kasper Andreas Bergholt.

Hvad læser du?

Teologi på Menighedsfakultetet i Århus.

Hvorfor har du valgt det studie?

Fordi jeg måske skal være præst.

Hvad er du glad for ved studiet?

Spændende fag, enormt dygtige undervisere, meget kompetente og hyggelige medstuderende, et godt og konstruktivt arbejdsmiljø.

Hvordan går du normalt til livets store spørgsmål?

Læser bøger, rigtig mange bøger!

Beskriv din tro med tre ord:

Jesus-centreret, frisættende, altafgørende.

HVEM ER DU, GUD?

Tak for dit spørgsmål. Det er et stort emne, så der kan siges mange ting. Jeg vil her kort nævne det, som er vigtigst for mig.

Først en fundamental ting: Gud er evig. Det vil sige, at der ikke gives et tidspunkt, hvor Gud ikke har været, er eller vil være. Gud har ingen årsag, ingen begyndelse og ingen afslutning; Gud er bare.

For at illustrere dette, forestiller jeg mig et barn, der endnu ligger i sin mors mave. Jeg ved ikke, hvor meget sådan et barn tænker, men det tænker i hvert fald ikke på, at der findes en verden udenfor. Ikke desto mindre findes der, uden for barnets verden, en uafhængig verden, hvor mor og far dels er uden for barnets tid og rum, dels er årsag til barnets tid og rum. Sådan er det også med Gud: Gud er uden for vores tid og rum og ophavsmand til vores tid og rum.

Dernæst kan man sige, at Gud er treenig, det vil sige: tre-i-én. Der er kun én Gud, men Gud består af tre forskellige personer: Far, Søn og Ånd, som fra evighed har eksisteret sammen i et ubrydeligt fællesskab. Det kan måske sammenlignes med det hvide lys, der fremtræder som en helhed, men alligevel på samme tid

består af både rødt, grønt og blå lys. Indrømmet: Det er lidt spøjst, men jeg tror, det fungerer bedre i praksis end ved skrivebordet.

Forståelsen af Gud som treenig er helt afgørende for, hvad jeg ellers kan sige om Gud. Bibelen beskriver Gud som evig, kærlig, hersker, skaber og meget andet, men for alle prædikater gælder det, at de er langt dybere og på et helt andet niveau, end jeg kan forestille mig. Og det er netop på grund af Guds treenighed.

Mange ateister forestiller sig Gud som en grådig, intolerant og egoistisk skikkelse, og alt dette havde også været rigtigt, hvis Gud ikke var treenig. Så havde han nemlig kun været sig selv i al evighed; så ville hans kærlighed have været rettet mod ham selv, og derfor egoistisk.

Men netop fordi Gud er treenig og altså er i et forpligtende kærlighedsfællesskab, hvor han elsker og bliver elsket, kan han være kærlig på den reneste og dybeste måde. Lidt poetisk sagt, består treenigheden af Faderen, der elsker Sønnen i kraft af kærlighedens Ånd, og Sønnen, der elsker Faderen, i kraft af kærlighedens Ånd. Bibelens påstand er, at det aldrig har været anderledes – i al evighed har Gud været kærligheden selv.

Den grådige, intolerante og egoistiske gud, som mange forestiller sig, er ikke en gud, jeg vil tro på. Det er heller ikke Bibelens Gud! Bibelens Gud er i sit væsen udadrettet og selvopofrende kærlighed.

Den kærlighed, der er en integreret del af Guds væsen, kunne han nemlig ikke holde for sig selv. Han valgte at skabe en verden, han kunne elske, og i særlig

grad mennesker, han kunne elske – ikke fordi han var tvunget til det; han havde jo allerede nogen at elske, nemlig sin egen søn. Derimod skaber Gud, fordi hans udadvendte og inkluderende kærlighed boblede over, lidt ligesom en gryde med pasta på komfuret.

At blive inviteret ind i Guds kærlighedsrelation vil sige at blive Guds barn og få Gud til far. Min biologiske far kan fejle, og det vil jeg tro, din også kan – men Gud er den perfekte far, som i al evighed har elsket sin søn.

Da Gud havde skabt verden, var han dog ikke færdig med at overraske os og udfordre vores logik. Det helt afgørende i kristendommen er nemlig, om muligt, endnu mere paradoksalt, endnu mere anstødeligt og endnu mere fantastisk: Gud er blevet et menneske.

Det er lige så paradoksalt, som hvis en mor blev sit eget foster. Det er lige så anstødeligt, som hvis dronning Margrethe blev landevejsridder. Ikke desto mindre er det netop, hvad Gud gjorde.

Guds kærlighed til dig og mig er så stor, at han var villig til at opgive sin egen position og sin immunitet for at genoprette den brudte relation med ham, som hele verden (og mit og dit liv!) har været præget af, siden de første menneskers fravalg af Guds nærhed. Derfor blev den store Gud et lille menneske. Det er julens omdrejningspunkt: Gud blev i Jesus et menneske.

Jesus var og er helt og fuldt Gud, og *på samme tid* helt og fuldt menneske. Det vil jeg ikke gå så meget ind i her, men i stedet til sidst koncentrere mig om konsekvenserne af, at Gud er blevet et menneske.

For det første betyder det, at Jesus er et spejlbillede af Gud. Når jeg ser Jesus, ser jeg, hvem Gud er. Jesus

havde tid til de udsatte, de udstødte, de isolerede, og sådan er Gud. Bibelen beskriver Jesus som Guds »væsens udtrykte billede« (Hebræerbrevet kapitel 1, vers 3), det vil sige et aftryk af Guds kærlighed, af Guds omsorg, af Guds nærvær.

For det andet betyder det, at Gud kender til det at være menneske. Jeg kan trygt fortælle alt til den Gud, der vil være min far, for han har selv prøvet at være menneske, så han ved godt, hvilke udfordringer det kan medføre. Han ved, hvilke kampe der følger med. Han ved, hvilke smerter der vil komme. Han ved det, fordi Jesus oplevede det hele: at blive latterliggjort, udstødt, nedværdiget, svigtet – ja, faktisk tortureret og slået ihjel.

For det tredje betyder det, at Gud er kommet helt nær. Den højt ophøjede, den utilnærmelige Gud, der er uden for vores verden, ligesom forældrene er uden for det ufødte barns verden – han kom og blev som en af os, fordi han vil have noget med sådan en som dig og mig at gøre!

Så langt så godt. Men spørgsmålet om, hvem Gud er, har også en subjektiv og personlig dimension, som vi først kan få svar på, når vi lærer Gud bedre at kende, begynder at leve i en relation til ham og lader Guds hellige Ånd flytte ind i vores liv. Først da kan vi rigtig begynde at udforske implikationerne og dybderne af Guds altgennemtrængende kærlighed.

Navn:

Kathrine Schmidt

Hvad læser du?

Historie med tilvalg i dansk på Københavns Universitet.

Hvorfor har du valgt det studie?

Fordi jeg interesserer mig for, hvorfor vi gør, som vi gør, og hvilke processer, der har formet det samfund, vi har i dag. Jeg valgte egentlig historie, fordi jeg ikke helt vidste, hvad jeg skulle, og historie var en meget bred uddannelse, men jeg har ikke fortrudt det et sekund.

Hvad er du glad for ved studiet?

Historie er for mig en måde at undersøge alle de ting, vi til dagligt tager for givet. Det er et fag, hvor vi er nysgerrige på kulturen og samfundet, og så bliver man rigtig god til Bezerwizzer.

Hvordan går du normalt til livets store spørgsmål?

Jeg er beriget med nysgerrige, kloge venner, der altid er friske på at undersøge de store spørgsmål i livet, som jeg normalvis vil gå til. Ellers læser jeg bøger, for derigennem at finde svar.

Beskriv din tro med tre ord:

Livsbekræftende, tryk, fascinerende.

HVORFOR SKAL JEG TRO PÅ DIG?

Det korte og konkrete svar på spørgsmålet er for mit vedkommende, at du skal tro på Gud, fordi han har troet på dig helt fra verdens begyndelse. Den måde Gud har troet på os mennesker på, kan måske sammenlignes med den måde, jeg tror på mine venner – jeg ønsker virkelig, at det skal gå dem godt i det, de gør. Jeg tror på, at gode følelser som kærlighed og glæde kommer fra Gud, og at han ønsker at dele ud af sin kærlighed og invitere os ind i den. Jeg tror på, at Gud har skabt os, og at han kender os bedre, end nogen andre gør, og måske endda også bedre, end vi kender os selv. Og det lyder måske som en meget poetisk forestilling om livet, at der er en, der kender os og ønsker os alt godt. Jeg tror dog, det er mere end det. Gud ønsker at have en relation til os, det vi også kalder at tro. At tro er for mig ikke blot en forestilling om noget metafysisk mellem himmel og jord. Det er at kende og stole på ham, der kender mig bedre, end jeg selv gør.

At kende Gud kan sammenlignes med at have rigtigt nære venner eller familie. Sådan nogle som altid

er der, når man har brug for dem, og som man er sikker på aldrig vil svigte. Forskellen er dog, at blandt mine venner og familie må jeg ofte stole på, at de vil være der for mig, og nogle gange oplever jeg, at de skuffer. At de ikke kunne se, at jeg var ked af det, eller at de ikke rigtig forstod, hvad jeg forsøgte at dele med dem. Ligesom jeg også selv oplever ikke altid at kunne slå til i forhold til dem, jeg har nærmest. Det er ikke, fordi jeg ikke kan opleve, at Gud skuffer mig. Vi kan komme ud for en masse ting, som virker meningsløse, hvor det virkelig føles, som om Gud er fjern, eller at han burde have gjort noget. Men selvom det kan føles, som om Gud skuffer, på samme måde som mennesker kan, så ved jeg, at Gud ultimativt aldrig vil svigte mig. Og det gør jeg af én særlig grund, som præsenteres for mig i Bibelen.

I Bibelen, hvor jeg kan læse om, hvem Gud er, finder jeg fortællingen om, hvordan Gud helt fra verdens begyndelse har elsket og troet på os mennesker. Her præsenteres jeg også for en mand, der siger, at han er Guds søn. Det er Jesus, som du måske allerede kender lidt til. Hans liv er beskrevet i Det Nye Testamente. Når jeg læser beretningerne om ham, møder jeg en mand, der ikke minder om nogen anden. Det er, som om han kender de mennesker, han møder. Han ved, hvad de har brug for, også før de måske selv ved det. De mennesker, som ingen andre vil have noget at gøre med, vil Jesus gerne være sammen med. Han samler folk omkring sig, og når han taler, så er det anderledes end med andre. Han siger, at han er sendt af Gud – ja, at han selv er Gud og kommet for at opsøge og frelse os mennesker.

For at gøre op med ondskab i verden og for at give os et håb om, at en dag skal alting blive nyt og uden dårlighed.

Men så sker der noget uventet i fortællingen om Jesus. Han bliver korsfæstet, som om han var en forbryder. Den mand, som var noget helt særligt, dør. Men i stedet for at bevægelsen, der var startet omkring ham, dør ud, sker det modsatte. Den vokser. De mennesker, der har gået sammen med Jesus, begynder at sige, at hans grav er tom, og at han er opstået fra de døde. De siger, at man jo selv kan gå ud til graven og tjekke efter.

Denne beretning om Jesus, der dør på korset og opstår tre dage efter, er den mest centrale fortælling i kristendommen. Og faktisk er den også den mest centrale fortælling i mit liv som kristen. Det er nemlig her, jeg møder en Gud, som ønsker at have fællesskab med mig i en sådan grad, at han vælger at dø for min skyld – i stedet for mig. Jesus viser os her, at det er rigtigt, at Gud vil have fællesskab med os.

Denne konkrete begivenhed, som jeg kan hæfte min tro op på, giver mig et fast holdepunkt i min hverdag. En hverdag, hvor jeg kan føle mig konstant presset til at være den bedste udgave af mig selv, få gode karakterer på studiet, huske at dyrke motion tre gange om ugen, være den gode veninde og se de mennesker, der har det sværere end mig selv. Lige midt i det pres, jeg kan opleve fra omverdenen, ved jeg, at Gud uden tøven elsker mig. Det har han ikke bare sagt, det har han vist ved at dø for min skyld. Han viser mig, at der er mere i verden end 12 i karakterbladet eller tynde lår

– at jeg er mere, end hvad jeg gør, hvad jeg har, eller hvad folk tænker om mig. Og så viser han sig som et forbillede for, hvordan jeg kan leve mit liv, så det ikke handler om mig selv, men om de mennesker, jeg har omkring mig. Den ubetingede kærlighed, jeg oplever fra Gud, kan jeg give videre til andre.

Det kan af og til være svært for mig helt at forstå, hvem Gud egentlig er. Om han virkelig er til, og hvorfor jeg selv skal tro på ham? Men midt i det bliver jeg mindet om Jesus – et rigtigt menneske i kød og blod, ligesom mig selv, som jeg kan læse om og derigennem møde Gud.

Fordi jeg har Jesu død på korset, en konkret historisk begivenhed, som holdepunkt for min tro, kan jeg blive ved med at tro, også når jeg ikke kan mærke det rent følelsesmæssigt. Fordi Gud har troet på mig fra verdens begyndelse og indtil nu, kan jeg også tro på ham.

Navn:

Troels Nymann Eriksen

Hvad læser du?

Litteraturhistorie med tilvalg i religionsvidenskab.

Hvorfor har du valgt det studie?

Det er der mange grunde til, men en vigtig grund er, at det er to store paraply-fag, der tillader mig at spænde over mange ting.

Hvad er du glad for ved studiet?

Det er nok spændvidden. Filosofi, æstetik, historie, antropologi, you name it, jeg har fået lov at beskæftige mig med det meste.

Hvordan går du normalt til livets store spørgsmål?

Tja ... Jeg får lyst til at problematisere »normalt« i forhold til livets store spørgsmål. Men hvis man er interesseret i noget, vil jeg nok anbefale en god blanding af betænkningstid, samtaler/diskussioner og bøger. Samtaler vil jeg nok fremhæve. Det er magisk at tænke sammen.

Beskriv din tro med tre ord:

Altid allerede elsket.

HVAD ER MENINGEN MED LIVET?

Uha, et stort spørgsmål. Og et, der er sværere at svare på end som så. Og jeg ved godt, at jeg som den kristne burde sidde klar med et godt og simpelt svar. Men det er komplekst. Især for en som mig, der elsker at studere æstetik, religion og kulturhistorie! Til dels fordi det er så omfattende at svare på, men særligt fordi det faktisk er svært at vide præcis, hvad der menes med det. Hvis en hindu fra Mumbai fik spørgsmålet om, hvad meningen med livet er, så ikke alene svarer han anderledes, men han forstår også selve spørgsmålet radikalt anderledes end en typisk bleg kartoffeldanser fra Vanløse. Hvilket med det samme giver os nogle problemer, når vi ikke bare taler om mening, men om en universel mening. Lad mig derfor begynde med, hvad vi burde kunne forvente os af *meningen*.

Hvis vi nu prøver at gå til det åndshistorisk (og med åndshistorisk mener jeg tænkningshistorisk eller kulturhistorisk; hvordan mennesket har tænkt og forestillet sig den verden, der omgav det), så må den mest dominerende måde at gå til spørgsmålet om mening

være: Hvad er min plads i verden? Hvor i det kosmiske hierarki befinder jeg mig? Hvilket tandhjul i det store maskineri er jeg? Dette er en tankegang, man møder i mange af de gamle religioner (dem med Zeus, Odin, Thor og Poseidon), men den mest markante eksponent for den form for tænkning i dag er nok hinduismen, hvilket ses tydeligt i kastesystemet.

En anden og meget vigtig tilgang til spørgsmålet er: Hvad er mit formål? Hvordan skal jeg leve? Meningen med livet må være dets brugsvejledning, ligesom der er en brugsvejledning til dit tv eller din elektriske tandbørste. Og hvis vi nu igen bruger den brede og grove pensel, så vil du kunne se denne tænkemåde i antikkens filosofi, mens islam nok er den tydeligste eksponent for den type tænkning i dag.

En tredje væsentlig tilgang til spørgsmålet ville være den, jeg kalder pragmatisk: Hvad giver mig det bedste liv? Hvad er den mest tilfredsstillende måde for mig at leve på? Det er primært i vores lille hjørne af kloden, man finder denne diskurs.

Der er knyttet en vigtig erkendelse til vores lille udblik. Forskellige kulturer tænker forskelligt og forventer noget forskelligt af svaret på spørgsmålet om livets mening. Jeg har opridset tre væsentlige eksempler, men man kunne i virkeligheden fortsætte. Og man kunne fortsætte længe. Og omfanget af vores spørgsmål ville bare vokse sig større og større, og mine forbehold ville blive længere og længere, indtil det hele vokser os over hovedet, og vi taber overblikket. Og det er netop det svære, når vi skal tale om meningen i bestemt form – *svaret*. Det endelige svar. Det skal kunne

favne alle; alle kulturer og alle mennesker; til alle tider og på alle steder. Det må have arme lange nok til at nå omkring hele vores blå klode, og samtidig være stærk nok til med et fast greb at løfte og bære den, fra det første menneske åbnede sine øjne til det allersidste lukker sine.

Hvad er meningen så? Mit ærlige svar: Det må være Jesus Kristus. Jeg ser intet alternativ. Der er to grunde hertil: én meget simpel, og én abnormt kompleks.

1) Man kan konstruere et meget simpelt historisk argument: Intet andet budskab er nået ud til så mange mennesker og har slået rod i så mange forskelligartede kulturer som det kristne. Ingen kultur, religion eller filosofi nærmer sig kristendommens status på verdensplan både i dag og historisk. Budskabet er tilsyneladende *suprakulturelt* (over-kulturelt). Det må derfor rent kulturhistorisk være vores bedste bud. Det er i sig selv imponerende nok, men det er heller ikke fyldestgørende. Synes jeg.

2) Når Jesus hævder, at han selv er meningen med livet, så overskrider det alle tidligere og efterfølgende forståelser af mening. Han siger: »*Jeg er Vejen, Sandheden og Livet.*« Det er så ekstrem en påstand. Og han er fræk nok til at gentage den igen og igen. Det er på sin vis et abnormt simpelt svar, to ord *Jesus Kristus*, men implikationerne er enorme. Meningen er ikke en filosofi. Det er ikke en etik. Det er ikke et system, en levevis, en levemåde, en indsigt eller en læresætning. Meningen

med livet er en *person*. Hvad er min plads? Min plads i verden er ikke dikteret af et større system, et militært hierarki, men ved ham, *Ham*, og han siger: »*Du er min.*« Det er min plads. Jeg tror, at det er derfor, Bibelen er gennemvædet af relationelle metaforer: »*Du er mit barn.*« »*Du er min bror.*« og: »*Du er min brud.*« Hvordan skal jeg leve? Ikke efter et regelsæt eller en etisk norm, det er et simpelt: »*Følg mig!*« fordi han netop er mit formål. Han siger: »*Gør, som jeg gør.*« »*Elsk, som jeg elsker.*« Hvad er den mest tilfredsstillende måde for mig at leve på? Til det ville Jesus sige: »*Hos mig. Jeg har al den anerkendelse, du søger. Jeg har al den dybe glæde, du ønsker. Jeg har al den kærlighed, du længes efter.*«

Og så er vi løbet tør for spalteplads. Beklager. Vi har kun kradset i overfladen. Der er så uendeligt meget mere at skrive og sige. Hvilket er en væsentlig grund til, at jeg kalder mig kristen. Der er mere. Der er altid mere. Jeg bliver aldrig færdig med det. Det er altid større, end jeg troede, dybere, end jeg håbede, og langt skønnere, end jeg drømte om. Men jeg kan kun fortælle dig om det. Hvis du virkelig vil vide det, må du finde ud af det for dig selv. Og det vil jeg kun opmuntre dig til at gøre.

Navn:

Signe Thorup Elmelund

Hvad læser du?

Teologi

Hvorfor har du valgt det studie?

Fordi jeg har lyst til at undersøge Bibelen og det kristne verdensbillede, og fordi jeg håber, det kan udruste mig til at lede mennesker i troen på Gud.

Hvad er du glad for ved studiet?

Jeg kan få lov at nørde med bibeltekster og religionsfilosofi, og jeg kan fordybe mig i livets største spørgsmål: Hvad er et menneske? Hvad har Gud at sige til mennesker? Hvordan kan vi leve et meningsfuldt liv? Osv.

Hvordan går du normalt til livets store spørgsmål?

Jeg grubler en del for mig selv, men jeg beder også til Gud, og så prøver jeg i øvrigt at få gode input fra mennesker omkring mig og fra kloge bøger.

Beskriv din tro med tre ord:

Virkelighed, fundament, inspiration.

HVORFOR ER DET SÅ SVÆRT AT TRO?

Jeg er kristen, men jeg synes ofte, det er svært at tro. Der er flere konkrete ting, som kan gøre det svært, for eksempel når der sker svære ting i mit liv, når jeg læser noget mærkeligt i Bibelen, eller når jeg møder et menneske med en helt anden tro end min egen. Det giver mig mange spørgsmål og udfordrer min tro.

Det er vigtigt for mig at forfølge de spørgsmål, jeg har til kristendommen, at tænke over dem og undersøge dem.

Det er også vigtigt at snakke med andre troende om de smertefulde ting, jeg oplever, som jeg har svært ved at få til at passe sammen med en tro på, at Gud har omsorg for mig. Hvis jeg ikke gør det, så kommer mine spørgsmål og mine oplevelser til at stå i vejen for min tro.

Samtidig tror jeg aldrig, at jeg slipper af med hverken de tankemæssige eller de følelsesmæssige spørgsmål, jeg har til Gud. På et tidspunkt fandt jeg ud af, at hvis jeg venter med at tro på Gud, indtil jeg er helt sikker, så kommer jeg aldrig til at tro på ham.

Forfatteren Søren Kierkegaard sammenligner det at

tro på Gud med et spring ud på meget dybt vand. Altså at tage en meget stor chance uden noget sikkerhedsnet. Det er muligt, at Gud ikke findes, og så er jeg jo blevet holdt for nar. Den angstprovokerende mulighed tror jeg altid vil være en del af det at tro. Der vil formentlig altid være nogle gode grunde til at holde sig selv tilbage og lade være med at tro, men måske du engang kommer til et sted, hvor du skal udfordre dig selv til at prøve at give Gud en chance.

Det kan måske lyde lidt mærkeligt. Hvordan kan jeg give Gud en chance? Hvis ikke jeg har en erfaring af tro, så er der vel ikke så meget, jeg kan gøre?

Det er meget almindeligt at tænke på troen som noget, der foregår inden i os. Som en skrøbelig følelse, der kan spire frem af sig selv, og hvis den ikke gør det, så er det bare ærgerligt. Jeg tror, det er rigtigt, at troen har noget med en indre overbevisning at gøre, men troen handler også om et valg. Et valg om, hvad mit liv skal handle om, og om jeg vil leve et liv, hvor jeg øver mig i at stole på Gud.

Når Bibelen fortæller om menneskers tro på Gud, så sker det meget ofte ved at fortælle om, hvordan de lever. Troen beskrives ikke bare som et tankesæt eller en mental erfaring, men snarere som det at leve sit liv ud fra en grundlæggende tillid til Gud.

Man skal dog ikke læse meget i Bibelen for at finde ud af, at dens portrætter af troende mennesker langt fra altid er skønmalerier. Tag for eksempel Abraham. Troens fader, kaldes han. På en rejse til Egypten bliver han bange for, at Farao skal slå ham ihjel for at kunne gifte sig med hans smukke kone Sara. Derfor overtaler

Abraham Sara til, at de skal sige til Farao, at hun bare er hans søster. Rimelig kujonagtigt gjort. Abrahams frygt for mennesker vandt over hans tillid til, at Gud havde styr på situationen. Det er ikke denne episode, der gør Abraham til et trosforbillede, men episoden viser, at en grundlæggende tro på Gud ikke er ensbetydende med et liv uden tvivl og fejl.

Tro handler nemlig ikke om at have et succesfuldt liv. Tro handler netop om at indrømme alt det, der er usammenhængende, alt det, jeg gør galt. Tro er, når jeg anerkender, at jeg ikke magter at leve livet selv og derfor vælger at bede Gud om hjælp.

Måske du kender fornemmelsen af, at det kan være svært at modtage hjælp fra andre mennesker. Det gør jeg i hvert fald. Jeg kan faktisk godt blive lidt provokeret af et tilbud om hjælp: »Jeg har styr på det, ellers tak.« Når jeg skal bede Gud om hjælp, skal jeg også indrømme, at han har bedre styr på det hele end mig. Det er ikke let.

En anden grund til at det kan være svært at bede om hjælp, er, at jeg jo ikke ved, om den anden vil sige ja til at hjælpe. Det kan jo være, jeg bliver skuffet. På den måde føles det mere sikkert, hvis jeg klarer det selv. Så beskytter jeg mig selv i stedet for at gøre mig sårbar. Det er en slags forsvarsmekanisme, men det er også en slags mistro, som kan stå i vejen for en tillidsfuld relation.

Sådan er det også i forhold til Gud. En relation med ham kræver, at vi gør os sårbare, og at vi tør tro på, at han vil os det godt. Også på den måde er troen et kæmpe sats. Et sats på, at Gud ikke svigter mig og ikke lyver for mig.

Måske har du også svært ved at åbne dig for Gud og fortælle ham om dit liv, fordi du er bange for at være til besvær. Der er det godt at huske, at Gud ikke er et menneske med begrænsede kræfter. Han bliver ikke træt og irriteret. Han har ikke travlt. Hos Gud er du ikke til besvær.

Jeg vil nævne en sidste ting, som kan gøre det svært at tro, nemlig at vi ofte forsøger at efterligne andre mennesker og følge de sociale spilleregler. Hvis andre omkring mig ikke tror, hvorfor skulle jeg så gøre det? Det er ikke altid populært at tro på Gud.

På et tidspunkt mødte Jesus nogle mennesker, som var meget optaget af, hvad andre tænkte om det, de troede på. Det gjorde, at de havde svært ved at tro på Jesus, for han var ikke populær i deres vennekreds. Han sagde til dem: »Hvordan skal I kunne tro, når I vil have jeres ære fra hinanden og ikke søger æren hos den eneste Gud?« Deres længsel efter respekt fra andre mennesker stod i vejen for deres tro. At tro på Gud indebærer ofte at være mindre optaget af, hvad andre tænker, og i stedet være optaget af, hvad Gud tænker.

I den forbindelse kan det være en hjælp at finde andre at tro sammen med. Det er svært at tro alene. Det kan være meget trosstyrkende at tale med andre troende og bede sammen. Så hvis du gerne vil tro, er det måske en god start at finde andre troende, som du kan snakke med. De kan måske fortælle om deres tro på Gud.

Navn:

Mikkel Haahr Andersen

Hvad læser du?

Lærer (Dansk, Historie og Musik med speciale i indskolingen).

Hvorfor har du valgt det studie?

Lærerfaget er så ekstremt meningsfuldt, berigende og mangefacetteret. Folkeskolen er en unik fællesnævner for vores samfund og et sted, hvor jeg kan møde alle slags mennesker i alle slags livssituationer.

Hvad er du glad for ved studiet?

Kombinationen af fagspecifikt nørderi, didaktisk refleksion og pædagogiske kompetencer. Guleroden for enden af det hele er verdens måske bedste job.

Hvordan går du normalt til livets store spørgsmål?

Tre ting, der virkelig kan sætte gang i mine tanker, er at bage brød, være stille eller lave havearbejde. Og så har jeg lært, at man aldrig må blive så klog, at man ikke tør stille dumme spørgsmål, og det gør jeg frimodigt til min vise kone og min begavede omgangskreds.

Beskriv din tro med tre ord:

Gennem-afhængig af Gud.

HVAD SKER DER, NÅR MAN DØR?

*Hver dag tænker jeg på døden
jeg tænker på at dø
jeg tænker på, at det er helt konkret
at jeg skal dø
jeg tænker på, at det vil ske
jeg tænker på, der kommer en dag, hvor du er død*

Sådan indledte jeg et digt, jeg skrev som 20-årig. Jeg har frygtet døden. Jeg frygter stadigvæk døden. Og selvom det ikke længere er hver dag, jeg tænker på døden, er spørgsmålet om, hvad der sker, når jeg dør, fortsat et vigtigt spørgsmål for mig at stille. Og nu vil jeg så kaste mig ud i at svare på det.

»Endnu ser vi i et spejl, i en gåde ...« Sådan skriver apostlen Paulus i et brev til en menighed, han holder meget af. Det er en formulering, jeg gang på gang må erkende, at jeg har brug for at sige til mig selv – og det gælder i særdeleshed for noget så stort og uudgrundeligt, som hvad der sker med mig, når jeg dør.

Da jeg tog en beslutning om at basere mit liv på at have fuld tillid til Jesus, overlod jeg denne gåde til ham. Han *har* rent faktisk prøvet at dø. Derfor er det ham og den bibel, hvor jeg kan læse om ham, som er stedet, jeg går hen for at få et svar på dette spørgsmål. Det har ikke ophævet, at det fortsat er en gåde for mig, men den vigtigste del af svaret, har jeg fået.

Med Bibelen som afsæt tror jeg, man kan dele svarene på spørgsmålet op i tre kategorier: 1) Det, som Bibelen siger. 2) Det, som Bibelen ikke siger, og 3) Det, som Bibelen antyder.

Jeg vil med min begrænsede viden på denne begrænsede mængde plads prøve at svare på spørgsmålet ud fra de overskrifter.

Skåret ind til benet: Der er et liv efter døden, og der er det, man med et teologi-ord kalder en *dobbelt udgang* på dette liv. Fordi Gud ønsker vores oprigtige kærlighed og hengivenhed, giver han os mulighed for at vælge ham til eller fra, og det kommer til at få betydning for den omtalte, dobbelte udgang.

Den ene udgang er Himlen. Den anden udgang er Helvede. Så simpelt kan det faktisk/desværre/heldigvis siges. *Faktisk* fordi det står i Bibelen (for eksempel i Johannesevangeliet kapitel 3, vers 16): »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn for at enhver, som tror på ham ikke skal fortabes men have evigt liv.« Mennesket kan enten gå fortabt eller få evigt liv. *Desværre* fordi jeg synes, det er svært og ubehageligt at tænke på, at fortabelsen er en realitet. *Heldigvis* fordi vejen til Himlen slet ikke er så kompliceret, som jeg kan have tendens til at gøre den. Himlen er

for enhver, som tror på Jesus. Og den tro kommer ikke fra storslåede præstationer, men er noget så simpelt som en gave. Det forklarer Paulus i Efeserbrevet kapitel 2, vers 8: »For af den nåde er I frelst ved tro. Og det skyldes ikke jer selv, gaven er Guds.«

En af de hyggeligste fødselsdage, jeg har været til, var for min 3-årige niece, som blev mit store forbillede i, hvor nemt det er at modtage en gave: Få den, pak den op, brug den.

Hvad siger Bibelen *ikke* om Himlen og Helvede? Uoverskueligt mange ting faktisk. Her kommer de to overskrifter, jeg finder vigtigst:

Englevinger og Disney-skyer

Når vi dør, bliver vi til engle, som flyver op i Himlen – det her skydækkede landskab, vi kender fra Disney-film og meget andet popkultur.

Men nej, engle er noget fundamentalt forskelligt fra mennesker, nemlig »tjenende ånder, der sendes ud for at hjælpe dem, som skal arve frelsen« som Hebræerbrevets forfatter skriver i kapitel 1, vers 14.

Og Himlen er alt andet end hvide skyer og neutral flødeost. Det er et fysisk sted i lige så konkret forstand som denne jord, og det mest anvendte bibelske billede er faktisk en by: Det Ny Jerusalem. Og i kristendommen tror vi på *kødets opstandelse*, som det lyder i trosbekendelsen. En ægte krop lige så virkelig og konkret, som vi kender den i dag – helt uden vinger.

Helvede – Djævelens legeplads

Helvede er *et* »dødsrige med evigt brændende ild hvor Satan ifølge kristen opfattelse hersker« (citater Den Danske Ordbog)

Denne misforståelse er nok én af de mest sejlivede, men Bibelen siger intet om, at Helvede er et sted, hvor Djævelen hersker; den siger faktisk det stik modsatte. I Johannes' Åbenbaring står der følgende i kapitel 20, vers 10: »Og Djævelen ... blev styrtet i søen af ild og svovl ... og skal pine dag og nat i evighedernes evigheder.« Helvede er en straf, der er tiltænkt Djævelen.

Og hvad så med alle de ting, Bibelen antyder – det, vi kan fornemme og gisne om ud fra de 66 bøgernes brede udvalg af genrer? I det afsnit, du netop har læst, refererer jeg til Johannes' Åbenbaring, som er en af Bibelen's mest spændende, opmuntrende og syrede bøger. Den skal læses som det, den er: en åbenbaring, hvor en mand ser en hel masse, som han ikke uden videre forstår, men som han beskriver efter bedste evne. Bogen er altså snarere et kig ind i det der gådefulde spejl, end det er et leksikon. Det betyder ikke, at den er usand! Nej, den er bare skrevet i det sprog, vi mennesker taler bedst, når det kendte og rationelle slipper op, nemlig billedsproget. Derfor synes jeg, at *antyder* er et rigtigt ord at bruge.

Himlen er et uden-sted

Nogle af de bibelvers, jeg er glædest for, står i Johannes' Åbenbaring kapitel 21, vers 4: »... døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine

skal være mere.« Brudte venskaber, dårligt selvværd, frygten for at miste. Himlen er et sted uden alt det og mere til. Mere end jeg har fantasi til at forestille mig.

Himlen er et rigtigt sted

I verset lige før kapitel 21, vers 4, står der om Himlen: »Nu er Guds bolig hos menneskene, han vil bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud vil selv være hos dem.« Jeg er vild med det der *nu*. Langt om længe vil det hele være rigtigt. Det, jeg mest grundlæggende er skabt til, er at have fællesskab med Gud, og i Himlen bliver det en realitet. Den Gud, jeg tror på. Tvivler på. Den Gud, jeg indimellem føler er så umådelig langt væk fra mig. Den Gud kommer jeg til at være sammen med hver eneste dag.

Lad mig slutte med at fuldende det citat, jeg havde fat i i begyndelsen: »Endnu ser vi i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt.« En dag bliver Gud begribelig. Han bliver én, jeg kan se i øjnene, mens jeg taler til ham. Han vil kunne give mig et perfekt far-knus. Og Gud og jeg vil kunne klaske os på lårene af grin over min angst for at dø – den blev jo vejen lige ind til fællesskab med ham.

Navn:

Jacob Munk

Hvad læser du?

Efter at have taget en bachelor i litteraturhistorie og religionsvidenskab begyndte jeg i sommeren 2017 at læse teologi i Aarhus.

Hvorfor har du valgt det studie?

Et år inde i min litteraturuddannelse kom jeg til tro på den Gud, kristendommen fortæller om, og dén Gud har givet sig til kende i en historisk person. Det blev hurtigt klart for mig, at intet studie var vigtigere for mig end at undersøge de kilder, der beskriver denne person.

Hvad er du glad for ved studiet?

Jeg elsker, at teologi involverer så mange måder at tænke på: I de filosofiske fag kan jeg få lov til at forundres over, hvad det vil sige at være menneske. I de tekstanalytiske fag kan jeg gå på opdagelse i de oceaner af betydning, der ligger og venter på at blive fundet i Bibelens gamle tekster. I sprogfagene skal jeg derimod ukritisk sætte mig ned og lære verbernes bøjninger udenad. Hele mennesket er i spil.

Hvordan går du normalt til livets store spørgsmål?

Kunst har altid været min foretrukne måde at fordybe mig i tilværelsen på. Når jeg lytter til et velskrevet stykke musik eller læser et fuldbyrdet digt, åbner der sig en uforklarlig skønhed for mig, som jeg tror siger noget sandt om verden.

Beskriv din tro med tre ord:

Lyset gennem sprækkerne.

NÅR DU ELSKER ALLE, HVORFOR ER HOMOSEKSUALITET SÅ IKKE OK?

Også jeg blev grebet af *Skam*-feberen. Trofast fulgte jeg med gennem alle fire sæsoner, og ja, nogle af dem så jeg om og om igen. Der var dog særligt ét øjeblik i serien, der gjorde større indtryk på mig end noget andet. Sæson tres hovedperson, Isak, sidder i en kirke med sin mor og kæmper med at omfavne sin homoseksualitet. I baggrunden synges den smukke julesang »O Helga Natt« om Jesus, der kom til jorden »för att försona världens brott och synder«. Pludselig møder Isaks blik den korsfæstede Jesus, der hænger afbildet midt i kirken, og kameraet zoomer ind på Isaks tårevædede ansigt. Det er, som om synet lader ham se sin seksualitet i øjnene og slutte fred med den. Da rejser han sig straks og forlader kirken for at løbe ud til den mand han elsker, Even.

Denne scene siger noget meget sandt om kristendommen. Hvad Isak så i Jesus var ikke en intolerant homofobs anklagende blik. Det var tværtimod et blik, der sagde: »Jeg elsker dig, og hvad end du har gjort forkert, vil jeg tage skraldet for.« Når vi bliver mødt af dét blik, kan vi endelig omfavne os selv og slutte fred med vores fejl og mangler. Han kender min fortid, min fremtid og mine svagheder, ja, han kender mig bedre, end jeg kender mig selv. Men end ikke alt det snavs, der gemmer sig i de mørke kroge af mit sind, kan skræmme ham væk.

Gud elsker homoseksuelle. Så enkelt kan det siges. Han bærer ikke bare over med dem, eller tåler dem – nej, han elsker dem aktivt og kæmper for at drage dem til sig, som han gør med alle andre mennesker. Her må vi dog tilstå, at kristne mennesker ikke altid har lignet Gud. Indimellem har man tilmed set kristne demonstranter med skilte med løgnagtige og hadefulde slogans som »God hates fags«, som chikanerede folk på grund af deres seksuelle orientering. Dette er den totale modsætning til Jesu eksempel, og det er derfor intet mindre, end hvad kristendommen kalder *synd*.

Men når nu Gud elsker homoseksuelle, hvorfor kan de så ikke bare få lov til at få et ægteskab på lige fod med alle andre? Det er et godt spørgsmål, som jeg også selv kæmper med.

Men når jeg med Isak fra *Skam* kigger på den korsfæstede Jesus, og dér lærer, at Gud er kærlighed, så bliver jeg overbevist om, at han vil homoseksuelle det bedste. Når han sætter de rammer for ægteskabet og seksualiteten, som han gør, kan det altså ikke være for

at plage homoseksuelle eller fratage dem livsglæden. På en eller anden måde må det her være det bedste, også for dem.

Lad os se på, hvordan kristendommen ser på seksualitet: For det første er det en grundtanke i Bibelen, at sex er et af menneskelivets store goder. Sex er ikke syndigt. Det er en gave fra Gud, som vi skal være glade og taknemmelige for. Seksualiteten er også skabt til at hænge sammen med kærlighed. *One night stands* efterlader ofte en af parterne sårede og kaster dermed en skygge ind over den glæde, som seksualiteten burde være forbundet med. Nej, når vi gør os til ét med vores partner i kroppen, må vi også tage konsekvensen og gøre os til ét med vores partner i sindet. På den måde bliver vi i den erotiske kærlighed smeltet sammen til én organisme. Vi er to, men nu også ét.

Frem for alt lærer et kristent menneske, hvad kærlighed er, af Jesus selv. Man må derfor spørge: Gav Jesus op, da kærligheden begyndte at koste noget, gøre ondt, endda slå ham ihjel? Nej. Derfor skal vi også stræbe efter at holde fast i hinanden »i medgang og modgang til døden os skiller«. Seksualiteten trives altså bedst inden for rammerne af et ægteskab.

Men hvorfor kan to kvinder eller to mænd ikke bare indgå ægteskab? Bibelens logik lader til at være, at mennesket er skabt som to typer, mand og kvinde, der er lige, men forskellige. Vi har brug for hinanden. Det er ikke meningen, vi skal kunne klare det hele selv – heldigvis! Derfor er kønnene som en yin og yang-figur, hvor begge parter har brug for deres modsætning for at kunne danne en helhed.

Alt dét synes bare så abstrakt og ubetydeligt, når man elsker en af samme køn, det ved jeg. Der er ingen lette svar på det her problem. Jeg har dog lyst til at sige to ting:

For det første: Du er mere end din seksualitet. For nogle føles det godt at sige: »Jeg er homoseksuel«, og så skal man bare gøre det, men for andre kan det være befriende at tænke: »Jeg er en person, der oplever homoseksuel tiltrækning«. Alt er ikke sagt om dig i og med din seksualitet, og ægteskabet er langt fra det eneste sted i livet, man kan finde identitet, mening og dybe relationer.

For det andet: Kirken og kristendommen er ikke for perfekte mennesker. Da datidens religiøse elite anklagede Jesus for at være sammen med dem, hvis liv var kommet ud på et moralsk sidespor, svarede han både kærligt og bastant: »De raske har ikke brug for en læge, det har de syge.« »Syge« i moralsk forstand er vi alle, så vi er alle i samme båd. Homoseksualitet er ikke værre end selviskhed, grådighed og magtskyg, som i nogen grad præger os alle. Den diskvalificerer dig altså ikke fra at komme i kirken.

Kristendommen er i det hele taget ikke en spændetrøje af leveregler og uoverkommelige krav. Den er tværtimod det frisættende budskab om, at Gud elsker os på trods af vores svigt, og at vi derfor er sat fri til blot at være fejlbarlige mennesker. Kristendommens omdrejningspunkt er ene og alene den korsfæstede Jesus, der døde for vores fejl. Det var dét, Isak fra *Skam* så, midt i sit livs største identitetskrise, og det gav ham mod til at stå ved sig selv, ja, det satte ham li-

gefrem fri fra hans *skam*! Dét – og ikke nogle strenge levereregler – er, hvad kristendom handler om, og den frisættelse tilbyder den til alle, hvad enten man er homo- eller heteroseksuel, cis- eller transkønnet, eller noget helt tredje.

Navn:

Jeanette Trelborg Roager

Hvad læser du?

Psykologi på Københavns Universitet.

Hvorfor har du valgt det studie?

Fordi jeg drømmer om at blive psykolog. Jeg kan godt lide at snakke med mennesker og vil gerne kunne hjælpe mennesker, men jeg har brug for flere kompetencer til det, som jeg håber, psykologistudiet kan give mig lidt af.

Hvad er du glad for ved studiet?

Det er spændende og lærerigt at møde mange forskellige teorier om, hvordan vi mennesker er sat sammen. Det er også med til at udvide min horisont rent almenmenneskeligt.

Hvordan går du normalt til livets store spørgsmål?

Jeg lader spørgsmålene summe i baghovedet og oplever ofte, at jeg med tiden kommer frem til et svar, hvilket jeg bliver bevidst om i samtalen med andre.

Beskriv din tro med tre ord:

Personlig, vigtig, befriende.

HVORFOR ALLE DE FORBUD?

Jeg oplever ofte, at det her spørgsmål stilles ud fra en protest mod at få sin frihed begrænset. Men jeg tror, vi forstår frihed forkert, hvis vi definerer det som en tilstand uden begrænsninger. Der er dog forskel på, hvordan begrænsningerne sættes. Uanset om vi tror på Gud eller ej, så sætter vi begrænsninger for vores liv. Vi vælger at stå op om morgenen og begrænser derved os selv fra at sove videre – selvom det ofte er det, vi har lyst til. Vi går i skole eller på arbejde, selvom det afholder os fra andre ting, vi også gerne vil. Men ingen tvinger dig til at gå i skole eller tage på arbejde. Du kan vælge at lade være, det har bare de konsekvenser, at du ikke kan gennemføre uddannelsen, at du mister jobbet osv. Jeg tror ikke, vi kan undgå at sætte begrænsninger for os selv. Spørgsmålet er bare, hvilke begrænsninger der passer bedst til vores menneskelige natur. Jeg vil prøve at illustrere det med en lille historie:

En mand havde en drage, som han var rigtig glad for, så hver gang det blæste, tog manden dragen ud for

at flyve. Manden syntes, det var helt fantastisk at se dragen flyve rundt oppe på himlen, og dragen elskede også at flyve, for når den fløj, følte den sig allermest fri. Der sad altid en snor i dragen, når den fløj, hvilket, tænkte den, var, fordi manden ikke ville risikere, at den fløj væk. I begyndelsen irriterede det ikke dragen, for den holdt af manden. Men en dag fik dragen øje på noget ude i horisonten, som så meget interessant ud, og pludselig havde den det ikke længere okay med snoren. Den prøvede at skubbe følelsen fra sig, for den havde det jo godt hos manden, men det lykkedes ikke rigtig. Så i stedet besluttede dragen at klippe snoren over, næste gang den fløj. Så ville den blive fuldstændig fri. Men da den klippede snoren, kunne den ikke længere flyve. I stedet faldt den til jorden, og der lå den helt ødelagt uden mulighed for at opnå den frihed, den drømte om. Dragen kunne nemlig ikke flyve uden snoren.

Jeg ved godt, at vi mennesker er mere komplicerede end en drage, men hvis Gud har skabt os, ville det give mening, at han ved, hvilke begrænsninger der passer bedst til os – ligesom manden kendte dragens natur bedst. I sidste ende satte han ikke snor i dragen for at begrænse den unødigt, men fordi han vidste under hvilke begrænsninger, dragen blev så fri som muligt. Uden snoren faldt dragen ned og gik i stykker. Jeg tror, Gud er klogere end os og har et større overblik. Men jeg er nogle gange en dum drage, som længselsfuldt kigger ud mod horisonten, fordi jeg ikke forstår min egen natur og dens indbyggede begrænsninger.

Men hvorfor *så* mange forbud? Implicit i kapitlets spørgsmål ligger antagelsen om, at der er rigtig mange forbud – at Gud har givet os mange forskellige regler/retningslinjer/bud/forbud/befalinger/brugsanvisninger (listen af ord, man kan indsætte, er lang), som kan hjælpe/begrænse os i det her liv – alt efter hvordan man ser på det. For snoren består vel af mange tråde. Men gør den det? Er der virkelig så mange forbud, som det ofte antydes? Jesus bliver på et tidspunkt spurgt, hvilket bud der er det største, hvortil han svarer, at det vigtigste er, at vi elsker Gud og vores medmennesker (Matthæusevangeliet kapitel 22, vers 36-40). I mine ører lyder det ikke urimeligt – især ikke hvis Gud faktisk findes. Og selvom du ikke tror på Gud, forestiller jeg mig ikke, at du synes, det lyder urimeligt at være god mod andre.

Jeg tror, det er vigtigt først og fremmest at se på ham, der sætter begrænsningerne og ikke kun på begrænsningerne. I begyndelsen af historien har dragen ingen problemer med snoren, også selvom den tror, at snoren kun er der for mandens skyld. Den finder sig i snoren, fordi det gør manden glad, men manden havde ikke dragen i snor for sin egen skyld, men for dragens.

Som sagt tænker jeg af og til som dragen. Jeg ved, at Gud elsker mig og vil mig det bedste. Men jeg kommer til at tænke, at Gud har sat rammer for mit liv for hans egen skyld, at det i sidste ende er ham og ikke mig, der har brug for, at jeg overholder reglerne. Og fordi jeg jo holder af Gud, vil jeg gerne give ham den gave, at jeg lader mig begrænse for hans skyld.

Problemet med at tænke sådan er, at det viser, at jeg i bund og grund ikke tror, at Gud ved, hvad der er bedst for mig. I stedet tror jeg egentlig, at Gud er egoistisk, magtsyg og dum. En Gud, som udelukkende ønsker at blive tilbedt, begrænse sine skabninger, og som ikke er helt up-to-date med, hvad jeg har brug for. Det er dog ikke den slags Gud, jeg har mødt i Bibelen. Den Jesus (altså Gud), jeg kender, er helt igennem kærlig og så uselvisk, som man overhovedet kan være.

Det er fair nok, hvis du ikke tror på Gud. Og jeg kan godt forstå, hvis ideen om at lade sig begrænse af en egoistisk og magtsyg Gud ikke virker tiltalende – hvis det da er det billede af Gud, du har. Det kan også være, at du i mødet med kristne (eller fordommene om dem) har fået indtryk af, at Gud først og fremmest vil begrænse os urimeligt. Men i stedet for blindt at tro på andre vil jeg opfordre dig til at gå til kilden selv (om du tror på Gud eller ej). Prøv at læse en af fortællingerne om Jesus, og vurder så selv, om han er en Gud, der først og fremmest ønsker at undertrykke og begrænse dem, han er sammen med, eller om han er en uselvisk og kærlig Gud.

Navn:

Sofie Bruun Simonsen

Hvad læser du?

Psykologi på Aarhus Universitet.

Hvorfor har du valgt det studie?

Jeg er allermest betaget af de processer, der sker inde i og imellem os mennesker. Betaget af, hvad der får os til at trives og mistrives. Og så brænder jeg for at hjælpe mennesker med deres kampe derinde bagved.

Hvad er du glad for ved studiet?

At jeg får lov at nørde, at arbejde med noget af det mest fundamentale i tilværelsen som vores tilgang til verden og andre mennesker, og sidst, at arbejde med noget, som kan få afgørende betydning for andre menneskers liv (forhåbentlig).

Hvordan går du normalt til livets store spørgsmål?

Jeg sætter stor pris på at tale med andre mennesker. Både når jeg skal finde ud af noget, og generelt at lade andres historier stille spørgsmål i mig. Og så går jeg gerne lange ture, sidder længe i min lænestol eller skriver dagbog. Bedder Gud vise mig hans perspektiv på sagen.

Beskriv din tro med tre ord:

Længsel. Dybest. Frisat.

HVORFOR ER DER SÅ MEGET ONDT I VERDEN?

Der er rigtig meget ondt og ulykkeligt i denne verden. Det tror jeg, alle kan skrive under på. Naturkatastrofer, krig, ofre, mennesker, der træder på andre mennesker. Jeg ved ikke, hvem du er, du, som læser dette. Om du har oplevet store lidelser eller har været ramt af ulykker. Eller måske er du blevet skånet for mange af sådanne ting. Men én ting ved jeg. Ligegyldig hvad du har oplevet, tror jeg på, at du er skabt af Gud med uendelig høj værdi. Det er alle mennesker! Jesus siger, at det vil regne over både retfærdige og uretfærdige. Det betyder, at den lykke eller ulykke, der rammer mennesker, ikke er afhængig af, hvor meget godt eller ondt de gør. Den rammer tilfældigt. Og det er uretfærdigt, synes vi. Og med rette! For retfærdigheden er en overlevelsesmekanisme og en ordensstruktur for os mennesker, som gør verden tryk for os at være i. Det er helt naturligt, at vi stræber efter retfærdighed i alle livets aspekter.

Men vi kan ikke lave love, der beskytter os mod ulykke, sygdom og ondskab.

Nu vil jeg komme med det kristne lærebogssvar, men det bedste, du kan gøre, er selv at gå i dialog med kirken og de kristne om de ting, som er svære – vi går ikke i stykker af det.

Først vil jeg gerne sige, at ondskab og uretfærdighed er et grundvilkår for os mennesker. Desværre. Bibelen fortæller os, at Gud er en kærlig og personlig Far, der elsker os mennesker. Den fortæller også, at Gud er almægtig, at han kan alt og har magt til at gøre alt. Det medfører spørgsmålet: Hvorfor stopper Gud så ikke alt det onde her i verden – hvis han tilsyneladende både ønsker det bedste for os og samtidig har magt til at gøre alt? Bibelen fortæller, at mennesket har fravalgt at være i en relation med Gud. At vi ikke ønskede at have ham som Gud og herre. Konsekvensen af dette er ifølge Bibelen, at vi er blevet adskilt fra nærværet med Gud. Derfor er synden kommet ind i verden, for synd er alt det, der adskiller os fra Gud. Alt det, som står i kontrast til Guds perfekte væsen: ondskab, svigt, fjendskab og sygdom (både i mennesker og i naturen), kom ind i vores verden. Nu er vi på grund af vores mangel på tillid til Gud og fravalg af ham adskilt fra hans livgivende nærvær og derfor overladt til en verden, der er skabt god af Gud, men formørket af menneskers synd imod ham.

Det var altså ikke Guds ønske, at alt dette skulle ramme os og vores verden, men Gud var nødt til at lade det være en mulighed. Det var han nødt til, fordi han ikke ville tvinge os til at være hos sig. Kærlighed

tvinger ikke. Vi valgte selv at bestemme og ikke lade os styre af Gud. Men det slutter heldigvis ikke her! For Gud vil ikke efterlade os midt i al denne elendighed uden udsigt til at kunne genforenes med ham. Derfor sendte han Jesus, Guds søn, til jorden. Her levede han ligesom alle os andre. Med alle de ting, som livet byder på af svære ting. Men Jesus var det eneste menneske nogensinde, der levede et menneskeliv i syndens verden uden selv at synde og gøre oprør mod Gud. Alligevel var det ham, der blev korsfæstet. Den død han døde, og den synd og ondskab han dermed tog på sig, var al den ondskab, hele menneskeheden nogensinde har begået. Derfor kan vi, når vi tror på Jesus, se frem til en dag at blive genforenet med Gud og hans godhed i Himlen, når dette liv er forbi. At Jesus vandt over døden, er derfor jordens største håb. Det er håbet, som skaber lys for og forsoning hos os mennesker – også i dag.

Hvilken relevans har alt dette for spørgsmålet om verdens ondskab? To ting hovedsageligt. Ondskaben er i verden, fordi vi valgte Gud fra. Dermed brød ondskaben ind i verden. Det er tragisk. Men Gud forlod os ikke – han gjorde verdens største kærlighedsgerning, da han lod sin egen søn dø og tage synden og ondskaben for alle mennesker. Heri ligger et håb for, at al elendigheden en dag skal stoppe. Men også den trøst, at Jesus selv har mærket alle menneskers smerte på korset. At han har set dig i din smerte og tænkt på dig, da han gjorde det muligt for dig at være hos Gud igen.

Jeg mener, baseret på det jeg har skrevet, at man kan sige noget meningsfyldt om, hvorfor ondskaben er

i verden. Men det er lettest, så længe vi holder ondskaben ud i strakt arm – og teoretiserer over den. Når jeg derimod sidder over for et menneske, der er ramt af sorg – eller selv er i sorg – så kommer jeg ofte til kort. For hvorfor netop du eller jeg skal rammes af det ene eller andet, det vil jeg aldrig kunne finde mening i. Jeg kan ikke sige noget, der får smerten eller ulykken til at forsvinde. Og selvom det er forfærdeligt, at ulykken kan ramme alle og enhver, så synes jeg, det er en trøst at vide, at den ikke rammer lige specifikt mig, fordi jeg fortjener den. Den rammer mig, fordi jeg er i en verden fuld af sygdom og ondskab. Ulykken er meningsløs. Jeg kan se frem til, at den en dag, når jeg er sammen med Gud, skal være endegyldigt forbi. Og lige nu, her midt i min smerte, må jeg vide, at Gud kender min smerte. Han er ikke ligeglad, han lider sammen med mig. Bibelen siger, at Gud er hos os selv i det dybeste mørke, og at mørket ikke er mørke for ham (Salme 139). Det fjerner ikke smerten. Men det gør den måske lidt mindre ubærlig, at jeg ikke er helt alene i den. Selvom det kan føles sådan.

Der er skrevet rigtig mange tykke bøger om dette emne. Det er nemlig ikke et let spørgsmål, og dette var blot et forsøg på at sige noget meningsfyldt på meget lidt plads. Jeg vil derfor anbefale dig at læse videre i andre bøger, hvis spørgsmålet er særligt relevant for dig. Eksempelvis kan »Gud, hvorfor sover du?« af Leif Andersen anbefales.

Navn:

Nanna Kildahl Mathiasen

Hvad læser du?

Cognitive Science (Kognitionsvidenskab) på Aarhus Universitet.

Hvorfor har du valgt det studie?

Jeg har altid haft interesse for mennesket. Jeg vil gerne forstå, hvorfor vi handler, som vi gør, og hvordan vi forstår verden omkring os samt andre mennesker. At hjernen så også fylder så meget på studiet, gjorde mig bare mere sikker på valget. Hjernen er virkelig et komplekst og fascinerende organ at undersøge og prøve at forstå mere af.

Hvad er du glad for ved studiet?

Vi har mange muligheder for at undersøge og gå i dybden med det, som har vores egen interesse.

Og så er der også virkelig mange gode fun facts.

Hvordan går du normalt til livets store spørgsmål

Jeg elsker at snakke med andre, så det gør jeg også, når det drejer sig om livets store spørgsmål. Min erfaring er, at jeg først rigtig ved, hvad det handler om, når jeg sætter ord på det.

Beskriv din tro med tre ord:

Voksende, glædesfyldt, udfordrende.

HVORFOR GEMMER DU DIG, GUD?

Mennesker har til alle tider spurgt: »Hvor er du, Gud?« Spørgsmålet er hverken nyt eller forbeholdt en bestemt gruppe af mennesker. Den ateistiske filosof Bertrand Russell udtalte engang, at hvis han mødte Gud efter sin død, ville han sige til ham, at der ikke var nok bevis. Gud gjorde sig simpelthen ikke tydelig nok. Men også forfattere i Bibelen, særligt i Salmernes Bog, sætter ord på frustrationen over, at Gud virker fjern og tavs. Denne erfaring af Gud deler jeg, og hans tavshed har til tider været meget uforståelig for mig.

Alligevel oplever jeg, at Gud giver hints om sin eksistens, hvis jeg ser og mærker efter. Når jeg bevæger mig ud i naturen, om det så er i skoven, i bjergene eller ved kysten, så fascineres jeg af naturens vidunderlige og betagende skønhed. Jeg oplever, at Gud har sat sit aftryk på naturen; at hans skønhed og skaberglæde kommer til syne i naturens storslåethed. Et andet af Guds små hints mærker jeg i mødet med livets store spørgsmål. Tanker om meningen med livet vækker en længsel i mig efter noget mere end denne verden. C.S.

Lewis, forfatteren til Narnia-bøgerne, har skrevet, at længsler peger på noget, der kan opfylde dem. Tørst peger på vand, og seksuelt begær peger på sex. På samme måde er det med længslen efter noget mere end denne verden. Så når jeg oplever en længsel efter dette mere, er den mest sandsynlige forklaring, at dette »mere« eksisterer.

Gud viser sig endnu et sted, som er mere håndgribeligt end de foregående steder. Prøv at forestille dig, hvis Harry Potter begyndte at sætte spørgsmålstejn ved, om der eksisterer mere end Hogwarts. Harry Potter har ingen chance for at vide, at denne verden og forfatteren J.K. Rowling eksisterer, selvom hun har sat sit aftryk i hele fortællingen. Det er Rowling, der bestemmer handlingen i fortællingen. Rowling, der skaber karakteren Harry Potter og unægtelig kender ham bedst af alle.

Den eneste mulighed for, at Harry Potter kan kende til Rowling og erfare, at der findes andet end Hogwarts, er, hvis Rowling skriver sig selv ind i fortællingen. Dette gjorde Gud. Han skrev sig selv ind i vores historie. Jesus, som vi kan læse om i evangelierne i Bibelen, er den inkarnerede Gud, hvilket betyder, at Gud og Jesus er selvsamme person. Hvis Rowling skrev sig ind i fortællingen om Harry Potter, ville Rowling på en og samme tid være skaberen af Harry Potter og en af skabningerne i fortællingen. Jesus er på en og samme tid Gud, der skaber og er menneske i historien. Gud gør sig synlig og giver os mulighed for at kende ham ved at sende Jesus til os. Vi kan læse om Jesus i evangelierne,

og historierne hjælper os med at forstå, hvorfor Gud til tider skjuler sig.

Noget af det jeg lægger mærke til, når jeg læser om Jesus i evangelierne, er, hvordan Jesus har tid til at snakke, tager på middagsbesøg, er til stede og har forståelse for de mennesker, han møder, og deres individuelle forskelle. Gud må altså være kærlig, nærværende, forstående, respektfuld og gerne ville relationer til mennesker. Jesus inviterede sig selv på middag og blev inviteret på middag. På samme måde vil Gud gerne bruge tid med dig.

Der er forskel på at vide, at der findes gode venskaber, og at være en del af et godt venskab. Hvis Gud blot vil, at vi skal kende til ham og vide, at det er muligt at være i en relation med ham, ville det være oplagt og fordelagtigt at gøre sig mere synlig og tale, så vi faktisk kan høre ham. Gud har dog større planer end det. Han vil ikke bare, at vi skal kende ham som den almægtige skaber, men han vil også kendes som den far, han er, der ønsker at være i en kærlig og gensidig relation med os. Siden dette er Guds dybeste ønske, giver han os friheden til at vælge, og en konsekvens af friheden er, at Gud kan virke fjern. I hvert fald indtil vi lærer ham at kende.

Et andet aspekt ved relationer er nemlig, at de vokser over tid. Kendskabet til den anden person bliver større. Du kender det sikkert fra dine venskaber; i begyndelsen ved du lidt om din ven, men meget er stadig skjult. Jo længere tid, der går, desto større kendskab får du til din ven. Det voksende kendskab i relationen afdækker noget af det, der tidligere var skjult. Det gæl-

der også i mødet med Gud. I en relation med Gud vil du lære mere om ham, og du vil i mindre grad opleve det, som om Gud gemmer sig.

Det er let at undgå Gud i hverdagens travlhed, men relationer kræver tid, uanset om det gælder andre mennesker eller Gud. Så hvis du undrer dig over, hvorfor Gud gemmer sig, vil jeg opmuntre dig til at standse op og indlede en relation med Gud. Det er et stort skridt at tage, men et meget vigtigt skridt. Gud svarer måske ikke på den måde, vi havde forventet, men det betyder ikke, at Gud ikke eksisterer. Det, vi opfatter som manglende svar, er måske snarere et udtryk for Guds respektfulde natur. Gud håber inderligt på en relation med dig, men han er respektfuld og møder dig i dit tempo. Jesus lover, at han vil møde dem, der søger ham, så måske skal du begynde at søge og lede efter ham – i naturen, i længslen, hos mennesker, der kender Gud eller i evangelierne, der fortæller om Jesu liv. Jeg er sikker på, det bliver en spændende rejse.

Navn

Alexander Vinkel Nielsen

Hvad læser du?

Teologi på Menighedsfakultetet i Aarhus.

Hvorfor har du valgt det studie?

Jeg har valgt at læse teologi, fordi jeg gerne vil blive klogere på den kristne tro og på, hvordan den kan formidles til den verden, som jeg er en del af.

Hvad er du glad for ved studiet?

Jeg er glad for, at teologistudiet er så alsidigt. På studiet beskæftiger vi os med historie, sprog, samfund, kommunikation og mange andre ting. At omdrejningspunktet for det hele er at lære Gud og den kristne tro bedre at kende er vildt spændende.

Hvordan går du normalt til livets store spørgsmål?

Jeg læser typisk bøger. Andre gange ser jeg en undervisningsvideo på YouTube eller lytter til en podcast. Jeg vil gerne finde svarene på livets store spørgsmål. Nogle gange sker det. Andre gange accepterer jeg, at jeg foreløbig ikke kan finde et fyldestgørende svar. Og endelig er min oplevelse trods min begrænsede livserfaring, at de fleste af livets store spørgsmål er spørgsmål, som jeg må bakse med igen og igen på forskellige måder.

Beskriv din tro med tre ord

Rodfæstet i Jesus.

HVORFOR ER DER FLERE RELIGIONER?

I dag lever vi i et globaliseret og pluralistisk samfund, hvor vi uundgåeligt møder mennesker, der har valgt forskellige religiøse forklaringer på den verden, som vi alle er en del af. Det stiller os over for gode spørgsmål om, hvorfor der er denne mangfoldighed af religioner, og hvorfor den ene religion skulle være bedre end den anden. Det er gode spørgsmål at lade sig udfordre af og forsøge at finde svar på.

Selvom flere religioner har eksisteret i tusindvis af år, er begrebet religion et moderne vestligt begreb, og det er svært at finde et tilsvarende begreb i tidligere kulturer. Nogle sprog har ikke et begreb, der gør det muligt at oversætte ordet religion direkte. Desuden lader begrebet *religion* sig vanskeligt definere. I hvert fald diskuterer forskerne det stadig.

Ordet religion kommer af det latinske *religio*, som betyder 'gudsfrygt, fromhed'. Nogle afleder ordet af det latinske ord *religare*, der betyder 'at binde' eller snarere 'at forbinde igen'. På den måde kan vi forstå religion som det, der binder mennesket til en gud eller det

guddommelige. Det kan dels være gennem det ydre og praktiske, hvor man udfører ritualer, dels kan det dreje sig om noget indre, hvor man har en overbevisning om eller en tro på, at der findes en gud, som den enkelte knyttes til ved en individuel tro. I de fleste tilfælde er begge dele at finde i det, som vi generelt definerer som en religion.

Spørgsmålet er så, hvorfor religion eksisterer, og hvorfor der er opstået flere religioner. Som kristen tror jeg, at det hænger sammen med, at vi er skabt af Gud, men er blevet skilt fra ham ved syndefaldet, som vi kan læse om i begyndelsen af Bibelen.

Kirkefaderen Augustin skriver i sine *Bekendelser*: »For du har skabt os til dig, og vort hjerte er uroligt, indtil det finder hvile i dig.« Vi oplever en rastløshed, der kommer til udtryk i en længsel efter mening med vores tilværelse. Augustin beskriver, at denne længsel er skabt af Gud, og at den først bliver stillet, når vi bliver forbundet med Gud igen.

Jeg tror, at religionerne er et udtryk for, at relationen til vores skaber er blevet slået itu, og at vi forsøger at stykke det sammen igen. Vi har en længsel efter mening og efter Gud, og religionerne er et produkt af den længsel blandet sammen med vores egne forestillinger om, hvordan tilværelsen hænger sammen.

Men er det så den samme Gud, som de forskellige religioner beskriver og taler om? Personligt tror jeg ikke, at de forskellige religioner taler om den samme Gud, eller at alle religioner i sidste ende fører til den samme Gud. Jeg tror, at kristendommen giver den sande beskrivelse af vores verden og Guds væsen.

At der ikke kan være tale om den samme Gud i alle religioner, vil jeg gerne give et eksempel på ved at sammenligne kristendommen og islams syn på Guds væsen og deres forståelse af, hvem Jesus er.

Kristendommen beskriver Gud som treenig. At Gud omfatter tre personer – Faderen, Sønnen og Helligånden. Præcis som en trekant omfatter tre vinkler. Fordi Bibelen beskriver Gud som en treenighed, kan den hævde, at Gud *er* kærlighed.

Kærlighed kommer til udtryk i det at give sig selv hen til en anden. Heri er den kristne Gud uafhængig af mennesket, der er blevet skabt. De tre personer står i et evigt forhold til hinanden, hvor hver person giver sig hen til de to andre. Derfor er kærligheden Guds væsen i det kristne gudsbillede. Gud *er* kærlighed. Og Gud møder *ethvert* menneske med sin kærlighed. Bibelen beskriver, at Gud elsker *hele* verden. Der er ikke et eneste menneske, som han ikke elsker. Også synderen og den ugudelige er omfattet af hans kærlighed. Dette afspejler sig i Jesu undervisning af hans disciple. De opfordres til at elske deres fjender og bede for dem, som forfølger dem. Guds kærlighed er upartisk, ubetinget og universel.

Dette er radikalt anderledes end det billede, vi får af Gud, hvis vi læser Koranen. Den afviser klart, at Gud skulle være tre personer. Allah er kun én. Det indebærer også, at Allah ikke kan *være* kærlighed i sit væsen. Han kan alene *vise* kærlighed i relation til det skabte. Men denne kærlighed kommer til udtryk på en helt anden måde, da Allah alene elsker dem, der tror på ham og udviser lydighed. Allah elsker ikke den ugudelige.

Hans kærlighed og barmhjertighed er noget, som man skal gøre sig fortjent til. Allahs kærlighed er partisk, betinget og ikke universel. Hvor Allah først elsker os, når vi elsker ham, da siger Bibelen, at vi elsker, fordi Gud elskede os først. At han elskede os, mens vi endnu var syndere.

Kristendommen og islam adskiller sig også i deres syn på, hvem Jesus er. Kristendommen hævder, at Jesus er Guds søn, og at han døde på korset og opstod påskemorgen. I islam er Jesus en højtæret profet, men han er ikke guddommelig, og han er hverken blevet korsfæstet eller er opstået fra de døde.

Guds kærlighed kommer ultimativt til udtryk, da han bliver menneske i Jesus Kristus. Det er et klart budskab om, at han rækker ud til mig. I islam såvel som i andre religioner skal jeg derimod række ud efter Gud. Julens budskab om, at Gud blev menneske, er en invitation fra Gud til mig om være i en levende relation med ham.